

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	4Cdo/89/2019
Identifikačné číslo spisu:	3817212022
Dátum vydania rozhodnutia:	30.07.2019
Meno a priezvisko:	JUDr. Alena Svetlovská
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2019:3817212022.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky vo veci starostlivosti súdu o maloletú G. W., narodenú X. I. XXXX, bývajúcej u matky a zastúpenej kolíznym opatrovníkom Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Prievidza, dieťa rodičov matky X. W., bývajúcej v N., R. XX/X, a otca U. S., bývajúceho v D., J. XXX/X, zastúpeného Mgr. Lukášom Grežďom, advokátom so sídlom Topoľčanoch, Stredánská 1537/14, o zvýšenie vyživovacej povinnosti, vedenej na Okresnom súde Prievidza pod sp. zn. 13 P 39/2017, o dovolaní otca proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne z 27. septembra 2018 sp. zn. 27 CoP 48/2018, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Prievidza (ďalej len „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom z 8. novembra 2016 č. k. 2 P 93/2014-769 I. zmenil rozsudok Okresného súdu Prievidza z 27. februára 2014 č. k. 4 P 55/2012-109 v časti týkajúcej sa vyživovacej povinnosti otca na maloletú G. tak, že zvýšil jeho vyživovaciu povinnosť zo sumy 150,- eur mesačne na sumu 250,- eur mesačne s účinnosťou od 1. septembra 2017, ktorú je povinný platiť matke do posledného dňa v mesiaci, ktorý predchádza mesiacu, za ktorý sa výživné poskytuje, II. zameškané výživné otca na maloletú G. za obdobie od 1. septembra 2017 do 30. apríla 2018 vyčíslené sumou 800,- eur povolil otcovi splácať v splátkach po 50,- eur mesačne spolu s bežným výživným s účinnosťou od mesiaca nasledujúceho po mesiaci, v ktorom rozsudok nadobudne právoplatnosť až do úplného zaplatenia s tým, že nezaplatením jednej splátky riadne a včas sa stane splatný celý dlh, III. schválil rodičovskú dohodu v znení, že otec je oprávnený stretávať sa s maloletou G. v čase svojich návštev na Slovensku v rozsahu 3 hodiny v jeden deň za prítomnosti matky v meste Prievidza s tým, že sa zaväzuje návštevu maloletej matke oznámiť 7 dní vopred pred uskutočnením stretnutia a matka sa zaväzuje otca raz mesačne na e-mail otca jakubik.zdenko@gmail.com k poslednému dňu toho ktorého mesiaca informovať o všetkých podstatných skutočnostiach, týkajúcich sa maloletej G., a to najmä o jej zdravotnom stave a školských výsledkoch, IV. žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov konania. V odôvodnení svojho

rozhodnutia súd prvej inštancie s poukazom na § 62 ods. 1, ods. 2, ods. 4, ods. 5, § 75 ods. 1, § 78 ods. 3 zákona č. 36/2005 Z.z. Zákona o rodine a § 52 zákona č. 161/2015 Z.z. Civilný mimosporový poriadok (ďalej len „C.m.p.“) mal vzhľadom na uplynutie 4 rokov od poslednej úpravy výživného za preukázané, že došlo ku kvalifikovanej zmene pomerov tak z objektívnych, ako aj subjektívnych dôvodov, a to na strane maloletej ako aj na strane otca a matky. Ako súd prvej inštancie uviedol, zmena pomerov odôvodňujúca zvýšenie výživného nastala na strane maloletej, ktorá navštevuje predškolskú prípravu, nakoľko jej bol povolený odklad od povinnej školskej dochádzky, vzrástli jej náklady na potreby do škôlky, stravu, oblečenie, mimoškolské aktivity ako tanečný krúžok a jazdecký krúžok. Konštatoval, že matke od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti vzrástol príjem, nakoľko v čase úpravy poberala len rodičovský príspevok a v súčasnosti je zamestnaná, pričom je nútená meniť často zamestnávateľov pre častú chorobnosť maloletej, no zvýšili sa jej výdavky na bývanie, keďže žije s maloletou v prenajatom byte, ktorý síce patrí jej matke, no musela si ho prerobiť, aby bol užívania schopný. Otec od poslednej úpravy vyživovacej povinnosti pracuje naďalej vo Veľkej Británii, no vzrástol mu priemerný mesačný príjem na sumu 1 470,62 libier (cca 1 691,21 eur) a výdavky má spojené len so zabezpečením výdavkov na bývanie, stravu, dane, elektrinu, plyn, vodu, miestnu daň, cestovné v celkovej výške cca 1 000,- libier. Pri zvyšovaní výživného súd prvej inštancie zobral do úvahy skutočnosť, že otec sa o maloletú nezaujíma, neprejavuje o ňu skutočný záujem a že nad súdom stanovenú vyživovaciu povinnosť ničím neprispel na zvýšené výdavky spojené napríklad so zlým zdravotným stavom maloletej. Ako súd prvej inštancie ďalej uviedol, otec maloletej síce uzavrel s matkou rodičovskú dohodu o povinnosti matky informovať otca o podstatných veciach týkajúcich sa maloletej G. raz do mesiaca emailom a úprave stretávania sa otca s maloletou G. v čase, keď bude na Slovensku, no súd prvej inštancie považoval toto správanie otca za formálne a účelové, bez skutočného záujmu otca o maloletú. O trovách konania rozhodol súd prvej inštancie podľa § 52 C.m.p.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej len „odvolací súd“) na odvolanie otca a matky rozsudkom z 27. septembra 2018 sp. zn. 27 CoP 48/2018 rozsudok súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti podľa § 387 ods. 1 a 2 zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „C.s.p.“) ako vecne správny potvrdil a žiadnemu z účastníkov nepriznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania. V odôvodnení svojho rozhodnutia dospel k záveru, že rozsudok súdu prvej inštancie vychádza zo správneho skutkového a právneho záveru, je odôvodnený riadne a správne, preto sa odvolací súd plne stotožnil s dôvodmi rozhodnutia súdu prvej inštancie a v celom rozsahu na ne odkázal. Ako odvolací súd uviedol, k zmene pomerov odôvodňujúcich zvýšenie výživného došlo tak na strane maloletej nástupom na ZŠ, ako aj na strane otca zvýšením jeho príjmu. Odvolací súd preto konštatoval, že návšteva základnej školy so sebou skutočne prináša výdavky na dieťa, ktoré počas navštevovania materskej školy neexistujú, a to najmä výdavky na školské potreby, pomôcky a školské aktivity. Zvýšené náklady mala matka už pri nástupe maloletej do materskej školy, čím už od tohto času došlo na strane maloletej k podstatnej zmene pomerov od poslednej úpravy výživného. Maloletá je často chorá, je sledovaná v ortopedickej, v psychiatrickej, imunologicko-alergologickej a zubnej ambulancii, s čím sú spojené zvýšené náklady. Pri náraste príjmu otca však, podľa odvolacieho súdu, nemožno preceňovať jeho nominálny nárast a je nevyhnutné zohľadniť, že zistený príjem nedosahuje na Slovensku, ale v zahraničí, kde súčasne aj žije, a preto musia byť náležité zohľadnené aj jeho životné náklady v danej krajine. Ohľadne splatenia zameškaného výživného v splátkach odvolací súd uviedol, že je možné určiť na zmeškané výživné len takú časť, aby povinnému rodičovi zostávajúca časť príjmu dostatočne vyvážila výdavky spojené s výkonom práce a životom v zahraničí. O trovách odvolacieho konania rozhodol podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení § 52 C.m.p.

3. Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal otec maloletého dieťaťa (ďalej aj „dovolateľ“) dovolanie s tým, že súdy mu nesprávnym procesným postupom znemožnili, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu jeho práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ C.s.p.). Podľa dovolateľa oba súdy nižších inštancií nesprávne vyhodnotili zmenu pomerov na strane otca tým, že má vyšší príjem, nakoľko opomenuli zvýšenie jeho výdavkov z dôvodu sťahovania, ako aj opomenuli zmenu pomerov na strane matky k lepšiemu, nakoľko začala zarábať, zobrala si úvery, má prenajatý byt, uzavrela manželstvo a žije v spoločnej domácnosti spolu s manželom. Ďalej dovolateľ namietal nesprávnu aplikáciu § 78 ods. 1 Zákona o rodine, keď súd prvej inštancie zvýšil vyživovaciu

povinnosť už od 1. septembra 2017, čo je o rok skôr, ako to požadovala matka. Dovolateľ namietal neobjektívnosť a nespravodlivosť rozhodnutí súdov nižších inštancií, nakoľko pri určení výživného neprihliadli aj na potreby otca, ktorý má právo na plnohodnotný súkromný život. Záverom dovolateľ namietal aj odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu s poukazom na konštatovanie odvolacieho súdu ohľadom nezáujmu otca o maloleté dieťa. Z týchto dôvodov dovolateľ žiadal napadnutý rozsudok odvolacieho súdu zrušiť a vec vrátiť súd prvej inštancie na ďalšie konanie.

4. Matka maloletého dieťaťa vo svojom vyjadrení s dovolaním otca nesúhlasila, nakoľko je toho názoru, že k dôvodnej zmene pomerov na strane maloletej došlo. Zároveň matka zdôraznila, že došlo aj k zmene pomerov na jej strane, pretože je v súčasnosti bez stáleho príjmu.

5. Kolízny opatrovník maloletých detí vo svojom vyjadrení k dovolaniu otca uviedol, že zvýšenie vyživovacej povinnosti otca je primerané potrebám maloletej navrhol rozsudok odvolacieho súdu potvrdiť.

6. Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“ alebo „dovolačný súd“) ako súd dovolací (§ 35 C.s.p.) po zistení, že dovolanie podal v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 C.s.p.) účastník zastúpený v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 C.s.p.), v ktorého neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 C.s.p.), bez nariadenia pojednávania (§ 443 C.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

7. Dovolanie je v danom prípade podané vo veci starostlivosti súdu o maloletých. Konanie v tejto veci je od 1. júla 2016 upravené v C.m.p. Vzájomný vzťah medzi C.m.p. a C.s.p. je vymedzený v § 2 ods. 1 C.m.p., podľa ktorého sa na konania podľa tohto zákona použijú ustanovenia C.s.p., ak tento zákon neustanovuje inak. C.m.p. v ustanoveniach § 76 a § 77 obsahujúcich niektoré ustanovenia o dovolaní „neustanovuje inak“, ak ide o prípustnosť dovolania vo veciach starostlivosti súdu o maloletých; prípustnosť dovolania otca bolo preto potrebné posudzovať podľa ustanovení C.s.p.

8. Dovolanie treba považovať za mimoriadny opravný prostriedok, ktorý má v systéme opravných prostriedkov civilného sporového konania osobitné postavenie. Dovolanie nie je „ďalším odvolaním“ a dovolací súd nesmie byť vnímaný (procesnými stranami ani samotným dovolacím súdom) ako tretia inštancia, v rámci konania ktorej by bolo možné preskúmať akékoľvek rozhodnutie odvolacieho súdu (porovnaj rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 1 Cdo 113/2012, 2 Cdo 132/2013, 3 Cdo 18/2013, 4 Cdo 280/2013, 5 Cdo 275/2013, 6 Cdo 107/2012 a 7 Cdo 92/2012). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu (1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 209/2015, 3 Cdo 308/2016, 5 Cdo 255/2014).

9. Naznačenej mimoriadnej povahe dovolania zodpovedá aj právna úprava jeho prípustnosti. V zmysle § 419 C.s.p. je proti rozhodnutiu odvolacieho súdu dovolanie prípustné, (len) ak to zákon pripúšťa. To znamená, že ak zákon výslovne neuvádza, že dovolanie je proti tomu - ktorému rozhodnutiu odvolacieho súdu prípustné, nemožno také rozhodnutie (úspešne) napadnúť dovolaním. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné, sú vymenované v ustanoveniach § 420 a § 421 C.s.p.

10. Podľa § 420 C.s.p. je dovolanie prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

11. Dovolanie prípustné podľa § 420 C.s.p. možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 C.s.p.). Dovolačný dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 C.s.p.).

12. Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 C.s.p.). Napriek tomu, že dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolania vo veciach, v ktorých možno začať konanie aj bez návrhu (§ 77 C.m.p.), pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f/ C.s.p., je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť v dovolaní zákonu zodpovedajúcim spôsobom, z čoho vyvodzuje prípustnosť dovolania a v dovolaní náležite vymedziť dovolací dôvod (§ 420 C.s.p. alebo § 421 C.s.p. v spojení s § 431 ods. 1 C.s.p. a § 432 ods. 1 C.s.p.).

13. Rozhodovacia prax najvyššieho súdu do 30. júna 2016 považovala za vady zmätočnosti najzávažnejšie procesné nesprávnosti, ktoré bez ďalšieho viedli k zrušeniu napadnutého rozhodnutia (1 Cdo 345/2014, 2 Cdo 43/2012, 3 Cdo 98/2005, 4 Cdo 344/2014, 5 Cdo 101/2015, 6 Cdo 292/2013, 7 Cdo 500/2014, 8 ECdo 259/2014). Aj za účinnosti novej právnej úpravy je aktuálny právny názor, podľa ktorého prípustnosť dovolania nezakladá tvrdenie dovolateľa o existencii vady zmätočnosti, ale len zistenie (záver) dovolacieho súdu, že k tejto procesnej vade skutočne došlo (1 Cdo 127/2012, 2 Cdo 609/2015, 3 Cdo 29/2016, 4 Cdo 133/2015, 5 Cdo 467/2014, 6 Cdo 5/2014, 7 Cdo 7/2016, 8 Cdo 450/2015).

14. Podľa presvedčenia otca maloletej je jeho mimoriadny opravný prostriedok prípustný podľa § 420 písm. f/ C.s.p., v zmysle ktorého je dovolanie prípustné (proti rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej, alebo ktorým sa konanie končí), ak súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Hlavnými znakmi, ktoré charakterizujú túto procesnú vadu, sú: a/ zásah súdu do práva na spravodlivý proces a b/ nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby (procesnou aktivitou) uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Integrálnou súčasťou tohto práva je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Z práva na spravodlivý súdny proces ale pre procesnú stranu nevyplýva jej právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s jej právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa ňou predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s jej vôľou a požiadavkami, ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ňou navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97 a II. ÚS 251/03).

15. Pojem „procesný postup“ bol vysvetlený už vo viacerých rozhodnutiach najvyššieho súdu vydaných do 30. júna 2016 tak, že sa ním rozumie len faktická, vydaniu konečného rozhodnutia predchádzajúca činnosť alebo nečinnosť súdu, teda sama procedúra prejednávania veci (to, ako súd viedol spor) znemožňujúca strane sporu realizáciu jej procesných oprávnení a mariaca možnosti jej aktívnej účasti na konaní (porovnaj R 129/1999 a 1 Cdo 6/2014, 3 Cdo 38/2015, 5 Cdo 201/2011, 6 Cdo 90/2012). Tento pojem nemožno vykladať extenzívne jeho vzťahovaním aj na faktickú meritórnu rozhodovaciu činnosť súdu. „Postupom súdu“ možno teda rozumieť iba samotný priebeh konania, nie však rozhodnutie súdu posudzujúce opodstatnenosť žalobou uplatneného nároku.

16. Pokiaľ „postupom súdu“ nie je rozhodnutie súdu - finálny (meritórny) produkt prejednávania veci v civilnom sporovom konaní, potom už „postupom súdu“ nemôže byť ani časť rozhodnutia (jeho odôvodnenie), úlohou ktorej je vysvetliť dôvody, so zreteľom na ktoré súd rozhodol (1 ECdo 10/2014, 3 Cdo 146/2013). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu treba pojem „procesný postup“ súdu vykladať takto aj za právnej úpravy účinnej od 1. júla 2016.

17. Dovolateľ tvrdí, že sudy nižších inšancií nesprávne vyhodnotili zmenu pomerov na strane otca opomenutím jeho výdavkov ako aj na strane matky opomenutím zvýšením jej životnej úrovne, t. j. namieta proces obstarávania dôkazov a nesprávne vyhodnotenie skutkového stavu. Dovolateľ ďalej namieta odôvodnenie (nepreskúmateľnosť) rozsudku odvolacieho súdu s poukazom na konštatovanie

odvolacieho súdu ohľadom nezáujmu otca o maloleté dieťa ako aj právne posúdenie spočívajúce v nesprávnej aplikácii § 78 ods. 1 Zákona o rodine, keď súd prvej inštancie zvýšil vyživovaciu povinnosť už od 1. septembra 2017, čo je o rok skôr, ako to požadovala matka.

18. Už dávnejšia judikatúra najvyššieho súdu (R 111/1998) zastávala názor, že nepreskúmateľnosť rozhodnutia nezakladá zmatečnosť rozhodnutia a prípustnosť dovolania; nepreskúmateľnosť bola považovaná za vlastnosť (vyjadrujúcu stupeň kvality odôvodnenia) rozhodnutia súdu, v ktorej sa navonok prejavila (len) tzv. iná vada konania majúca za následok nesprávne rozhodnutie veci (viď § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.). Vada tejto povahy nebola považovaná za dôvod zakladajúci prípustnosť dovolania. S tým názorom sa stotožnil aj ústavný súd (I. ÚS 364/2015, II. ÚS 184/2015, III. ÚS 288/2015a I. ÚS 547/2016).

19. Na záse, podľa ktorej nepreskúmateľnosť zakladá (len) „inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.“, zotrvalo aj zjednocujúce stanovisko R 2/2016, právna veta ktorého znie: „Nepreskúmateľnosť rozhodnutia zakladá inú vadu konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ Občianskeho súdneho poriadku. Výnimočne, keď písomné vyhotovenie rozhodnutia neobsahuje zásadné vysvetlenie dôvodov podstatných pre rozhodnutie súdu, môže ísť o skutočnosť, ktorá zakladá prípustnosť dovolania podľa § 237 ods. 1 písm. f/ Občianskeho súdneho poriadku.“ Podľa právneho názoru veľkého senátu sa zmeny v právnej úprave dovolania a dovolacieho konania, ktoré nadobudli účinnosť od 1. júla 2016, nedotkli podstaty a zmyslu tohto stanoviska; vzhľadom na to treba predmetné stanovisko považovať za aktuálne a pre súdnu prax použiteľné aj po uvedenom dni.

20. V danom prípade obsah spisu nedáva žiadny podklad pre uplatnenie druhej vety stanoviska R 2/2016, ktorá predstavuje krajnú výnimku z prvej vety a týka sa výlučne len celkom ojedinelých (extrémnych) prípadov, ktoré majú znaky relevantné aj podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva. O taký prípad ide v praxi napríklad vtedy, keď rozhodnutie súdu neobsahuje vôbec žiadne odôvodnenie, alebo keď sa vyskytli „vady najzákladnejšej dôležitosti pre súdny systém“ (pozri Sutyazhnik proti Rusku, rozsudok z roku 2009), prípadne ak došlo k vade tak zásadnej, že mala za následok „justičný omyl“ (Ryabykh proti Rusku, rozsudok z roku 2003). V odôvodnení napadnutého rozsudku odvolací súd citoval ustanovenia, ktoré aplikoval a z ktorých vyvodil svoje právne závery; medziiným uviedol dôvody, prečo bolo potrebné zvýšiť vyživovaciu povinnosť otca, a to s poukazom na zmenu pomerov tak na strane maloletej nástupom na ZŠ a jej chorobnosťou, ako aj na strane otca zvýšením jeho príjmu. V neposlednom rade zdôvodnil, že s poukazom na rovnováhu výdavkov spojených s výkonom práce a životom otca v zahraničí je možné určiť splatenie zmeškaného výživného v splátkach. Je preto celkom zrejmé, ako a z akých dôvodov odvolací súd rozhodol; odôvodnenie jeho rozhodnutia má náležitosti v zmysle § 393 C.s.p. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f/ C.s.p. nemožno považovať to, že odvolací súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa.

21. Najvyšší súd už podľa predchádzajúcej úpravy dospel k záveru, že realizácia procesných oprávnení sa účastníkovi neznemožňuje právnym posúdením (viď R 54/2012 a 1 Cdo 62/2010, 2 Cdo 97/2010, 3 Cdo 53/2011, 4 Cdo 68/2011, 5 Cdo 44/2011, 6 Cdo 41/2011, 7 Cdo 26/2010 a 8 ECdo 170/2014). Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a na zistený skutkový stav aplikuje konkrétnu právnu normu. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav; dochádza k nej vtedy, ak súd nepoužil správny (náležitý) právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Podľa právneho názoru dovolacieho súdu nie je po 1. júli 2016 žiadny dôvod pre odklon od vyššie uvedeného chápania dopadu nesprávneho právneho posúdenia veci (nesprávneho vyriešenia niektorej právnej otázky súdom) na možnosť uskutočňovať procesné oprávnenia niektorou zo strán civilného sporového konania. Dovolací súd však nad rámec dovolacieho prieskumu považuje za potrebné zdôrazniť, že výživné možno priznať len odo dňa začatia súdneho konania a na maloleté dieťa ho možno priznať najdlhšie na dobu troch rokov spätne odo dňa začatia konania, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa (§ 77 ods. 1 druhá a tretia veta Zákona o rodine), pričom v danom prípade bola zvýšená vyživovacia povinnosť určená od prvého dňa v mesiaci, v ktorom došlo k podaniu návrhu na jej zvýšenie.

22. V rozhodovacej praxi najvyššieho súdu do 30. júna 2016 sa vyskytovali námietky dovolateľov týkajúce sa nedostatkov v procese obstarávania skutkových podkladov pre rozhodnutie, prípadne nesprávnosti hodnotenia výsledkov dokazovania. Najvyšší súd vo vzťahu k takýmto námietkam dospel k záveru, že dôvodom znemožňujúcim realizáciu procesných oprávnení účastníka konania (a zakladajúcim prípustnosť dovolania) nie je nedostatočné zistenie rozhodujúcich skutkových okolností, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu (porovnaj judikáty R 37/1993, R 42/1993, R 125/1999 a rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Cdo 85/2010, 2 Cdo 29/2011, 2 Cdo 130/2011, 3 Cdo 268/2012, 3 Cdo 108/2016, 5 Cdo 244/2011, 6 Cdo 185/2011, 7 Cdo 38/2012). Podľa právneho názoru dovolacieho súdu ani po novej právnej úprave civilného sporového konania, ktorá nadobudla účinnosť 1. júla 2016, nie je dôvodom zakladajúcim prípustnosť dovolania v zmysle § 420 písm. f/ C.s.p. nedostatočné zistenie skutkového stavu, nevykonanie všetkých navrhovaných dôkazov alebo nesprávne vyhodnotenie niektorého dôkazu.

23. So zreteľom na uvedené dovolací súd dovolanie otca maloletého dieťaťa podľa § 447 písm. c/ C.s.p. ako neprípustné odmietol.

24. O nároku na náhradu trov dovolacieho konania najvyšší súd rozhodol podľa § 52 C.m.p. a § 451 ods. 3 C.s.p.

25. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.